

Сократъ желаялъ да привлече въ свое то общество Ксенофонта, който былъ прекрасенъ момъкъ, даренъ съ высокъ умъ. Веднѣжъ той се срѣснѣлъ съ него въ една тѣсна улица и го въспрѣлъ, като си препричилъ тоужка та. Момакъ тѣ се спрѣлъ. „Кажѣ ми, почнѣлъ Сократъ : дѣ копуватъ брашно?“ — „На пазаря,“ отговорилъ Ксенофонтъ. — „А масло?“ — „Пакъ тамъ.“ — „А дѣ трѣба да отиде нѣкой, за да стане добъръ и мѣдъръ?“ Ксенофонтъ мълчалъ и мыслялъ за отвѣтъ. „Дойди подыръ ми, казалъ мѣдрецъ тѣ : азъ ще ти кажѣ къдѣ да отидешъ.“ Отъ тогазъ тѣ двама та станѣли близки пріятели ; а Ксенофонтъ послѣ са прославилъ като полководецъ и писатель , и придобылъ всеобщо то уваженіе на съвременници тѣ и на потомство то чрезъ добродѣтели та и благочестіе то си.

Сократовы тѣ ученицы сички тѣ были предадени немю. Тѣ не знаяли по голѣмо наслажденіе, освѣнь да са намѣрватъ при него и да го слушатъ. Тѣй Антисѣенъ, — за когото горѣ са поменѣ, — живѣлъ вѣнъ отъ града и сѣки день, зарадъ Сократа, вървялъ по единъ часъ пѣтъ разстояніе. *Евклидъ* отъ Мегара извървѣвалъ часто по четьре мили, за да прекара деня съ обичныя си учитель. При начало то на война та съ Мегаряны тѣ, Аѣиняне тѣ имъ запретили, съсъ смъртно заплашванье, да не влизатъ въ Аѣины, но Евклидъ, въ женско облекло, часто са вмѣквалъ тамъ, само за да премине деня съ Сократа ; послѣ вѣрнѣй тѣ ученикъ ношѣжъ са връщалъ въ Мегара. „Нищо не могло да бѣде по полезно отъ Сократова та разговорка и дружба, казва Ксенофонтъ. Но и едно то спомнянье за него утвърдявало въ добрина та сички тѣ немю близки.“ Много порочны момцы оставили са отъ лоши тѣ си обычаи и, за угожденіе на Сократа станѣли добры. Той пригодѣвалъ да вкорени на сички тѣ въ паметъ та прекрасно то Гезіодово изреченіе :

„За достиганье то на съвършенство то пригодявали и самы тѣ безсмъртны богове ;

„Дълга и криволичава е пътека та къмъ добродѣтель та